

непрекъснато се явява проектиран във водещите женски образи на романите му, а косвено засяга изграждането и на мъжките образи. Архетипът на **Анима** въплъщава потиснатото женско начало у мъжа, което той никога не може да опознае, да овладее и осмисли. Сблъсъкът с Анима е сблъсък с Другия в себе си, с вечното плашещо Чуждо, което оказва съпротива, което не се поддава на интегриране.

Конфликтите между мъжките и женските образи в романите на Димитър Димов отразяват копнежа на автора по цялостната личност, в която мъжкото и женското начало, ин и ян, ще успеят да се интегрират, без да се обезсилят взаимно. Но от гледна точка на романиста Димов това се оказва химера.

ЦИТИРАНА ЛИТЕРАТУРА:

- А. Бергсон, Интуиция и интелект. С., ЛИК, 1994.
Любен Георгиев, Стихията на анализатора. Поглед към ранното творчество на Д. Димов В: Критически претворения. Проблеми и портрети. С., 1974, 121-151.
Димитър Димов, Избрани съчинения в шест тома. С., Български писател, 1967-75.
Нели Доспевска, Познатият и непознатият Димитър Димов. Профиздат, С. 1985.
Кр. Куюмджиев, Димитър Димов. С., 1987, с 21.
С. G. Jung, Archetypen. München, Deutscher Taschenbuch Verlag. 1993.

Речник: А. Самюелз, Б. Шортър, Ф. Плаут. Критически речник на аналитичната психология на К. Г. Юнг. Изд. ЕА, Плевен, 1993.
К. Г. Юнг, Автобиография. Спомени, сънища, размисли. Записани и издадени от Аниела Яфе. Изд. ЕА, Плевен, 1994, с. 321.
К. Г. Юнг, Избрано. Книга първа. Изд. ЕА, Плевен, 1993.
З. Фройд, Отвъд принципа на удоволствието. С., Наука и изкуство. 1992.